

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2014 • **NEGYEDIK NEGYEDÉV** • KÖZÉP-AMERIKAI DIVÍZIÓ

www.subotnaskola.org

TARTALOM

Belize

- 2 A Szentírás 67. könyve / október 4
5 A prédikátor / október 11 T

Bucsa, Ukrajna

- 7 Ez az utolsó söröm / október 18
9 A kidobott gyermek, 1. rész / október 25 T
11 A kidobott gyermek, 2. rész / november 1 T
13 Sok mindent el kell mondani / november 8 T
16 Egy váratlan utazás / november 15
18 Te miben hiszel? / november 22
20 Italbárból imaterem / november 29

Jamaica

- 22 A tanítónő / december 6 T
24 Valami csodálatosat / december 13 T
27 Szörnyű dolog az éhség / december 20
29 A tizenharmadik szombati műsor / december 27

T = A serdülők számára is érdekes történetek

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra

— IV. negyedév —

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ebben a negyedévben a nagyon aktív és gyorsan növekvő Közép-Amerikai Divízióra összpontosítunk. Ez a divízió Közép-Amerika országaiból áll, meg Dél-Amerika négy északi országából valamint a karib-tengeri országokból. Itt majdnem 12 000 adventista gyülekezet van, amelyhez 3 millió 714 790 hívő tartozik. Mivel ennek a divízióknak 284 millió 351 ezer lakója van, ez azt jelenti, hogy átalagosan 1 adventistára 76 nem adventista személy jut.

Ebben a negyedévben van néhány csodálatos **történetünk a számotokra, amelyek a gyönyörű északkeleti,** tengerparti Belize országából, a csodaszép Jamaica szigetről érkeznek. Belizében, ahol a hívőknek a 70%-a fiatal, az evangéliumhirdetés listavezető helyen áll. Azonban ebben a kis országban nagyon kevés nagyterem található. Éppen ezért a tizenharmadik szombati terveink közé soroltuk egy nagy előadóterem kiépítését a kiválasztott helyen, a fővárosban, Belmopanban. Belize számára van még egy tervünk, ugyanis nagy szükség van egy ifjúsági táborhelyre, ahol a fiatalok kikapcsolódhatnak, és evangéliumi kiképzésben részesülhetnek.

Jamaicában a hívők az emberi méltóság helyreállításának nagy munkájában szolgáltak, amelyre leginkább Kingstonban, a fővárosban volt szükség, s amit az Irgalmas szamaritánus fogadóban hajtottak végre. Biztosan nem akarjátok majd elszalasztani azokat a történeteket, amelyekre a negyedév vége felé kerül sor, és amelyek arról szólnak, hogy mi történik ebben a fogadóban. A tizenharmadik szombati tervünk a számukra az, hogy kibővítsék ezt a fogadót, meg hogy megalapítsák az

édesanyák egészségét szolgáló klinikát, ahol wellness központ és fogászat is lesz.

Isten áldjon és ihlessen meg benneteket, miközben elmeséletek ezeket a történeteket és meghívjátok az embereket, hogy nagylelkűen támogassák testvéreinket az evangéliumhirdető munkájukban, a Közép-Amerikai Divízióban!

Isten gazdag áldását kívánjuk a részetekre!

Gina Wahlen főszerkesztő

Ui: Tudjátok-e, hogy nem muszáj várnotok egészen a 13. szombatig, hogy átadhassátok támogatói adományaitokat? Bármikor adakozhattok, ha követitek a biztonságos weboldalunkon található útmutatásokat (<https://giving.adventistmission.org/page.aspx?pid=298>)

Kattintsatok a "Fond" szóra, majd a "13th Sabbath Offering"-re (a 13. szombati adomány), amely a legördülő menüben található.

Lehetőségek

Ebben an egyedévben a tizenharmadik szombati adományaink hozzájárulnak ahhoz, hogy

- evangéliumi központ épüljön Belize fővárosában, Belmopanban,
- ifjúsági tábor létesüljön Belize északi részében,
- egészségügyi központ az édesanyák számára meg fogászati rendelő az Irgalmas szamaritánus fogadóban, Jamaicán,
- megvalósuljon a gyerekek terve: fogászati székek megvásárlása a gyermekek számára, az Irgalmas szamaritánus fogadó fogászati rendelőjébe, Jamaicán.

1. szombat

A SZENTÍRÁS 67. KÖNYVE (BELIZE)

Arlene (e. arlin)

Adventista otthonban nevelkedtem, a nagyszüleimnél. Mivel a szüleim az elfoglaltságuk miatt gyakran házon kívül voltak – édesapám rendőr, édesanyám egészségügyi nővér, megengedték a nagyanyának, hogy ő neveljen. Emlékszem, hogy reggelente áhítatot tartottunk, s

ilyenkor a nagypapa az ölében tartott engem és értem is imádkozott. Serdülő koromba visszakerültem a szüleimhez, és ekkor az életem más fordulatot vett. Édesapám nem volt adventista. Szombaton mindig úgy gondolta, hogy inkább otthon kellene maradnom, hogy takarítsak. Emellett nálunk gyakran volt sertéshús az asztalon.

Életem ekkor került a lejtőre. Gyógyszerészhez mentem feleségül, aki viszont kokainfüggő volt. Lett két gyermekünk. A férjem viszont később autóbaleset áldozata lett. A jobb élet utáni vágyam az USA-beli Kentuckyba (e. kentakiba) vezetett, de bizonyos – ott töltött – idő után visszatértem Belize City-be, ahol ismét férjhez mentem. Akkoriban történt, hogy a fiamat elrabolták és megölték.

Égető szükség

Ekkor értettem meg, milyen égetően szükséges, hogy Isten jelen legyen az életemben. Valahogy mindig voltak adventisták körülöttem, s néhányuknak volt bátorságuk engem meginteni: „Te eltévelyedtél; haza kell térned”. De ami a fiammal történt, tényleg felrázott. „Tékozló” lánynak tartottam magamat, aki messzi, idegen országba került, és akinek vissza kellett térnie az otthonába. Rájöttem, hogy az „otthonon” kívüli dolgok nem nyújtanak szívbeli békét, se megelégedést. Amikor könyvtárosként kezdtem dolgozni a Belize-i egyetemen, volt az egyetemen egy klub, amit Adventcsoportnak neveztek, de nem tevékenykedett.

Majd úgy három évvel ezelőtt jött két fiatal az egyetemre, s én észrevettem, hogy ők egy kicsit másfajtaek, mint a többiek. Mindig vidám lelkület uralkodott körülöttük. Heteken át figyeltem őket. Plakátokat raktak ki és meghívókat osztogattak, amellyel meghívták az embereket az Adventcsoport tevékenységeire. Engemet is meghívtak és emlékeztettek a találkozóra, de nem mentem el. Ők azonban olyan arányosan kitartóak és következetesek voltak! Csodáltam az irányításukat és a szervezésüket.

Kik ezek az emberek?

Érdekelni kezdett, hogy kik ezek az emberek? Már szinte felnőttek voltak, úgy húsz év körüliek, de nem olyan húszévesek, mint a többiek. Ahogy beszélgettek, ahogy viselkedtek mások iránt, a szokásaik – ilyet nem lát az ember minden nap. Egyszer megtetszett a reklámplakátjuk, ezért elhatároztam, hogy elmegyek a csoporttevékenységre. A szórakozásról volt szó – zene és tánc. Mindig azt hittem, hogy azok a művészek, akiket a médiákban látok és hallok, akiknek a zenéjére az én családom is táncolt; ekkor azonban egy új világ nyílt meg előttem.

Megtudtam, hogy az efféle szórakozás negatívan befolyásol bennünket. Úgy éreztem, hogy leesett a hályog a szememről. Még többet akartam tudni, mert lelkileg már nagyon kiéheztem! Megkérdeztek, szeretném-e tanulmányozni a Bibliát, s én ráálltam. Könyvtárosként meg van bennem, hogy többet megtudjak arról, amit nem ismerek. Beszéltek nekem a Bibliában levő Jelenések könyvéről s akkor megbeszéltem velük, hogy egy bibliamunkás segítségével áttanulmányozom. A megbeszélés időben meg is jelent, pontos és felkészült volt. Mindig tudott válaszolni a feltett kérdéseimre. Én meg alig tudtam kivárni a következő bibliaórát! Minden annyira időszerű volt!

A hazatérés

Hat hónapra rá megkeresztelkedtem – az Adventcsoportnak és azoknak az embereknek köszönhetően, akik a csoportot vezetve ilyen szép bizonyosságot tettek az életükkel. Az életformájuk, az odaszentelődésük, a szokásaik azt bizonyították, hogy mindezt a gyakorlati életükbe is átvitték. Számomra ők a Biblia 67. könyve voltak. Ezzel a módszerrel dolgoztak az egyetem egész területén. Az Adventcsoport nagy hatással volt az életemre. Ma már Isten a támaszom, a kösziklám, az alapom. Ő a mindennem.

Én az egyetemi adminisztrációhoz tartozom, és köztük, meg az egyetemisták között is jó hatással akarok lenni a viselkedéssel és a jellememmel, ahogy az Adventcsoport tagjai tették.

Olyan ponthoz értem az életemben, ahol valóban szükségem volt Istenre. Láttam hajdanában, hogyan oldották meg a problémáikat – imában Isten elé vitték őket. Emlékszem, hogyan imádkozott értem a nagyapám, és már csak tőlem függött, hogy mikor fordulok meg és térek haza. Valóban úgy éreztem magamat, mint aki ismét otthon van. Mivel most már ismét otthon vagyok, most az a feladatom, hogy én keressem meg azokat, akiknek haza kell térniük – elsősorban a családtagokra gondolok. A keresztségem után a nagynénim felhívott és így szólt: „Ha te hazatértél, akkor és is hazamegyek”. A nagyszüleim elvetették az igazság magvát az életemben, amely kikelt, amely gyümölcsözik, és amely gyümölcscsel most az embertársaimat fogom vonzani Istenhez.

Tények röviden

- Belize egy tarka társadalmú, sokkultúrájú és soknyelvű ország, de mégis az angol nyelv a hivatalos.

- 1862-től 1973-ig ezt az államot Brit Hondurasnak hívták.
- Belize a rágógumi alapanyagának a hazája.

2. szombat

A PRÉDIKÁTOR (BELIZE)

Francis

A Központi Bankban dolgozom, biztonsági felügyelőként. A munkahelyemen egyszerően „prédikátornak” hívnak, mert szeretek beszélni a hitemről, habár nem mindig voltam Isten közelében. Nyolcan vagyunk testvérek, én a harmadik vagyok. Az adventista nagymama volt az egyetlen keresztény a családban. Amikor kisgyerek voltam, sokszor magával vitt az imaházba. Akkor nem fogtam fel, de ő valójában nagy dolgokra készített fel engemet.

Felnőttem, kitöltöttem a katonaságot és megismerkedtem a leendő feleségemmel az egyik rokonán keresztül. Én akkor 22 éves voltam ő meg 16. Három év múlva összeházasodtunk, ma meg már négy csodálatos gyermekünk van.

Évente szervezünk családi összejöveteleket édesanyám házában. Emlékszem, hogy egy alkalommal az összes testvérem eljött, és akkor láttam édesanyámat a legboldogabbnak. Jókat ettünk, ittunk. S amikor este hat óra tájban hazaindultunk, se én se a feleségem nem vettük észre magunkon, hogy valójában mennyire ittasak vagyunk. Csodával határos módon haza is értünk, habár kanyargós és keskeny hegyi úton kellett haladnunk.

Hogy jutottam idáig?

Hajnali 1 órakor felébredtem. Szétnéztem és láttam, hogy otthon vagyok. Mindenki ágyban volt. Én meg még csak nem is emlékeztem arra, hogy kiléptünk anyám házából. Felkeltettem a feleségemet és megkérdeztem, hogy mi történt. Sírva mondta: „Többet nem megyek veled autóval! Olyan szörnyen vezettél, hogy majdnem odavesztünk!” A fiam megpróbált megvigasztalni: „Apa, minden rendben volt, kivéve, hogy 130-150 km/h-s sebességgel vezettél, kerülgetted a többi autót, ollóba futottál és átvágtál a kanyarokon, másoknak nem hagyva elég helyet a manőverezésre”.

Gyorsan felvettem a lábbelit és kimentem megnézni az autónkat. Minden rendben volt. Elsétáltam a közeli kosárlabdapályáig, ahol jól kisírtam magamat. Mit tettem? Mindnyájan odaveszhettünk volna.”

Nagy változásra van szükség

Ég felé emelt tekintettel kérdezte, hogy mit tegyek? Tudtam Istenről, és hogy megmenthet, de eddig a pillanatig nem értettem, hogy szükségem van az Ő állandó jelenlétére. „Mit tegyek?” – kérdeztem Istentől. „Valami oknál fogva megőrizted az életemet.” Rájöttem, hogy sok mindent meg kell változtatni az életemben.

Évekkel korábban, még a katonaság előtt, egy ideig a nagybácsinál éltem és segítettem neki a hegyoldalban marihuánát ültetni. Egyszer bekopogott hozzánk egy ember, és meghívott bennünket a gyülekezetébe. Úgy véltem meg kell próbálnom, ezért leálltam a marihuána ültetéssel.

Az adventista gyülekezet vénje felkarolt engemet. Befogadott az otthonába, és egy teljes évig ott voltam náluk. Igyekeztem olvasni a Bibliát, de nem igazán érttem, ezért szombat délutánonként velem foglalkoztak, magyarázva a bibliai fogalmakat, sok bibliaverssel kiegészítve.

S amikor ezen az estén, a kosárlabda pályán sírtam, mind eszembe jutottak azok az igehelyek, amelyekre ez a hívő engemet megtanított. **„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól”** (1Ján 1,9). **„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem”** (Gal 2,20). **„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, ...”** (Róm 8,28).

Isten Igéjéből származó utasítások

Láttam, hogy Isten tanít engemet az Ő Igéjéből. Kaptam tőle alapot, amelyre támaszkodhattam. Elkezdtém minden este imádkozni, és meghívtam Őt az életembe, miközben megkértem, hogy segítsen. Megállapítottam, hogy amikor Isten segítségét kérjük, akkor az azt jelenti, hogy tudjuk, hogy Ő segíthet rajtunk. Amellett, hogy imádkoztam, reggelente korábban keltem, hogy tanulmányozzam Isten Szavát.

Életem teljesen megváltozott. A Bibliát olvasva sok mindent megértettem – a Biblia bemutatja Isten véleményét és az ember állapotát. A tanításai szentek, megnyerőek, a történetek igazak. Olvassátok őket, hogy megtaláljátok a bölcsességet és a biztonságot; gyakoroljátok őket,

hogy szenté válhassatok. S miután újra felvettem a kapcsolatot az adventista egyházzal, nemsokára megkeresztelkedtem. A feleségem is átadta szívét Krisztusnak. Annyira boldoggá tesznek és bátorítanak az emberek, akikkel megismerkedtem az adventista gyülekezetben. Nagyon fontos megismerni a megváltás örömét, hogy azt az embertársainknak is elmondhassuk. Isten szeret minket és megbocsájt nekünk, mi pedig úgy viszonzozzuk ezt a szeretetet, hogy szeretjük embertársainkat és megbocsátunk nekik. Ez olyan, mint amikor kalácsot osztogattok; aki nem próbálja meg, az nem tudja milyen finom.

Missziós adatok

- A Közép-Amerikai Divízióban 3,7 millió az adventista hívő van, itt 1 adventistára 76 nem adventista személy jut. Itt nagyobb az adventisták számaránya, mint bármely más divízióban.
- Ebben a divízióban a hívők tevékeny laikus evangéliumhirdetők. Minden hívő besegít azzal, hogy embertársainak bizonyosságot tesz Isten szeretetéről. Emiatt növekszik és fejlődik annyira az adventista egyház a világnak ebben a részében.

3. szombat

EZ AZ UTOLSÓ SÖRÖM (BELIZE)

Jervis és Yvonne (e. Dzservis és Ivon)

Prédikátor vagyok a gyönyörű San Pedro szigeten. Ez a sziget az egyik legkedveltebb turisztikai célpont Belizében, és a lakói többnyire külföldiek, akik azért jöttek ide, hogy itt töltsék el nyugdíjas éveiket. Prédikátorként az evangéliumhirdetés a dolgom, és hogy bemutassam az embereknek a csodálatos Úr Jézus Krisztusunkat. A sok klub, szórakozás és világi programok mellett, amelyet naponta felkínálnak az embereknek, nem mindenkit érdekel az Isten Igéje, de Jervis és Yvonne története arra mutat, hogy Isten itt is megtalálja a módját annak, hogyan munkálkodhat az emberekért.

Jammin reggae-művészei

Jervis és Yvonne Jamaica homokos partvidékéről költözött ide, Belizébe. Reggae-művészekként mélyen meggyökereztek az ő

hagyományos rasztafári vallásukban, amelyben nevelkedtek, és amit megszerettek. Azért jöttek Belizébe, hogy énekelve, zenélve élvezzék tovább az életet. Életüket egy szuper, karibi zene megteremtésének szentelték. Egy jamaicai együttessel azt tervezték, hogy találkoznak egy belizei reggae-promotőrrel, aki a zenéjüket felsőbb szintre emelné, hogy a szeretett reggae árnyalataival színezhessék a világot. Jervis és Yvonne-val „Robin konyhájában” ismerkedtem meg, aki kiváló ételt szolgáltat fel. „Harvey testvér”, egy adventista hívó a hely tulajdonosa. Ő barátkozott össze Jervissel és Yvonne-val, akik szívesen jártak Robinhoz és előszeretettel ebédeltek nála.

Miután elbeszélgettem ezzel a házaspárral, úgy éreztem, meg kell hívnom őket a gyülekezetbe. Ők azonban kedvesen elutasították. Már nem először történt meg velem, hogy az emberek, akiket meghívtam a gyülekezetbe, elutasítottak, de azt gondoltam, „ők rasztafári vallásúak – sokkal kisebb a valószínűsége annak, hogy Isten követőivé válnak, mint más nem hívó emberek”.

Rendben, ez az utolsó söröm

Egyszer, én és Harvey testvér, a „Robin konyhája” közelében összehoztuk Yvonne-val. Miután egy kicsit elbeszélgettünk vele, elindult, hogy megkeresse Jervist, aki a bárban éppen a kedvenc italát, a kedvenc belizei Belikin sörét iszogatta. A Szentlélek ösztönzésére ismét meghívtam őket a gyülekezetbe. A legnagyobb örömömről Jervis így válaszolt: „Jól van lelkész úr, ez az utolsó söröm. El fogok menni a gyülekezetbe!” Milyen hatalmas az Isten!

Szombat reggel Jervis és Yvonne-val együtt érkeztem a gyülekezetbe. Annyira türelmetlenül várták, hogy minél többet megtudjanak, ezért csakhamar elkezdtük a bibliai témák tanulmányozását. Mivel szerettek volna egészséges életet élni, eldöntötték, hogy minden káros ételt és szokást elhagynak, és a természetes, vegetáriánus táplálkozásmódot követik.

Sok rendszeres bibliatanulmányozás és imaház-látogatás után Jervis és Yvonne eldöntötte, életét Istenre bízta. És össze is házasodnak, mert habár hosszú évek óta együtt éltek, nem voltak megesküdvé. Persze más zenét választottak: a gospelt. Ők tehát ma házasok, keresztes tagok, az Úr megszentelt munkásai, és a zenéjük segítségével szolgálnak az Úrnak és az embertársaiknak.

„Szeretem a gyülekezetemet és mindig kész vagyok énekelni”, vallja Yvonne. „Szívemben béke lakozik és tovább tanulmányozom az adventi üzenetet.”

„Most nagyon boldog vagyok!” – tette hozzá Jervis. „Erősnek kell lennem, bizalommal teljesnek. Örülök, hogy Harvey testvér és más hívők segítenek nekem erősnek lennem.”

Jervis most különösen örül annak, hogy az Urat dicsőítheti a zenéjével. Mindketten nagyon aktív evangéliumi munkások. „A zene összegyűjti, összeköti az embereket; és jó eszköz, amely segítségével Istenhez vezethetjük őket.”

A történetet Nadir Ruiz prédikátor mesélte el, aki a belizei San Pedroban levő, „Új horizont”gyülekezet prédikátora.

Rövid tények

- San Pedro egy csodaszép sziget, Belize partjainak közelében.
- San Pedro lakosságának a többsége nem vallásos.
- Belizében ezen a szigeten található a legtöbb hotel és turistakínálat; a hajózási és a víz alatti turizmussal kapcsolatos létesítmények pedig itt a legjobbak az országban.

4. szombat

A KIDOBOTT GYERMEK, 1. RÉSZ (BELIZE)

Jeremiás

„Még nincs itt az ideje, hogy a baba megszülessen”, gondolkodott az anyuka, és besietett a kórházba, hogy megszüljön a 10. gyermekét. Még csak a terhesség ötödik hónapjában volt, és nagyon váratlanul érték a szülési fájdalmak. Miután megszületett a baba, így szólt hozzá az orvos: „Asszonyom, otthon kilenc gyermek vár önre. Nem gyermeket szült, csak egy fejletlen magzatot, amely nem élte túl”. Az orvos betekerte a magzatot egy ruhába, és a szemébe dobta.

„Hol van a gyermekem”, kérdezgette állandóan az anyuka. A válasz mindig ugyanaz volt: „Csak egy fejletlen magzat volt”. Az anyuka azonban másként gondolta. Miután a nővérek kimentek a szülőszobából, az anyuka belenézett a szemetes kannába, és azt látta, hogy a ruha, amelybe a magzatot betekerték, mozgott. Amikor felvette a ruhát, benne volt a csecsemő, amely még lélegzett.

Fogott egy törölközőt, betekerte a babát, zsebre vágta, és hazasétált vele, hogy otthon megmutassa a többi gyerekeknek. „Hol a baba?”, kérdezték mind a gyerekek. Az anyuka kicsomagolta a magzatot, amely még mindig lélegzett.

A lopott tulajdon

Azonban egy idő után mégis megjelent náluk a rendőrség. Azzal gyanúsították, hogy ellopta a kórház tulajdonát, egy magzatot. Ha nem viszi vissza, akkor feljelentik. „*De hisz az én gyermekem*”, mondta az anyuka, és elutasította, hogy odaadja a magzatát a rendőröknek. „Ha ez a magzat meghal az ön keze alatt, akkor gyilkosságért börtönbe jut”, válaszolták neki a rendőrök. De az asszony nem engedte, hogy elriasszák, hanem azt mondta nekik: „Hát akkor majd letöltöm a börtönbüntetést”.

Aztán küldtek egy irányelvjavaslatot valamennyi állami kórháznak a területen, megtiltva számukra, hogy kezeljék a magzatot vagy az anyát. Isten azonban nem feledkezett meg e kétségbeesett édesanyáról és koraszülött gyermekéről. Imádkozásai alkalmával Isten megtanította őt, mit tehet a gyermekéért. Mivel a pici lény szája olyan kicsit volt, hogy az anyuka még szoptatni sem bírta, így a saját tejéből tett egy játék-cumisüvegbe, és azzal táplálta a magzatát. Mivel inkubátor nem állt a rendelkezésére, a gyermeket minden nap napoztatta. A gyermek nőtt és erősödött.

Segítségért könyörög

Egyszer azonban a gyermek annyira megbetegedett, hogy az anyuka mégis bátorkodott elvinni őt a kórházba, ahol ugyanazzal az orvossal és nővérekkel találkozott, akik a szüléskor voltak vele. Mindenki zavartan látta, hogy a magzat még mindig él. Az anyuka letérdelve kérlelte az orvost, hogy segítsen a gyermekén. A csecsemőnek sürgősen vérátömlesztésre volt szüksége, ám a kórházban csak egyetlen adag megfelelő vértartalék volt, az is leellenőrizetlen. Az anya kérte, hogy adják a gyermekének, különben meghal. Imádkozott, miközben szemlélte, hogyan ömlesztik át a leellenőrizetlen vért a magzatnak. Az orvos váltig bizonygatta, hogy a csecsemő még éjfél előtt meg fog halni. Reggel hat órakor a magzat még mindig élt. Az orvosnak a szája is tátva maradt. Ilyet még életében nem látott! Ezért támadt egy ötlete: „Tudja mit? Kapcsolatba lépünk Jamaicával és megkérjük valamelyik kórházat, hogy helyezték el a magzatot, hadd lássuk, meddig fog élni”. Az édesanya nem egyezett bele. „A gyermekem nem egy kísérleti egér.”

Kórháztulajdon elsajátítása?

Rendőrséget hívtak, nehogy ez a bolond nő ismét ellopja a magzatot. Ő azonban elszántan tervezgette, hogy elmegy az egyik kórházi osztályra, ott zavart kelt, és amikor a rendőrök el lesznek foglalva, ő szépen hazaoson a gyerekkel. A terve sikerült, úgy hogy haza is ért. Ám a közelben ott voltak a rendőrök. Ismét megfenyegették, hogy ellopta a kórház tulajdonát, de őt ez egyáltalán nem zavarta.

Eltelt egy év, s a bab még mindig élt. Ekkor azonban ismét megbetegedett, s mivel nem volt más választása, az anyuka újra megjelent a csecsemőjével a kórházban, ahol a régi orvos és nővércsapat várta.

A gyermeket szemlélve az orvos vészjóslóan mondta: „Ez a gyermek a második életéve előtt megvakul és nyomorékká válik. Értelmi fogyatékos lesz, és még öt éves kora előtt meghal”.

Az anya a kis kincsét hazavitte, és otthon imádságosan ápolta.

A következő szombaton folytatjuk

Missziós adatok

- A Belizei egyházunió Misszióját 1929-ben alapították meg.
- Az adventista egyháznak Belizében 85 imaháza és 39 518 tagja van. Mivel Belizének 334 000 lakója van, 1 adventistára átlagosan 8,45 ember jut.
- Belizében van még 21 adventista általános iskolánk, 3 adventista egyetemünk, adventista középiskolánk és egy klinikánk is.

5. szombat

Az előző szombati történet folytatása

A KIDOBOTT GYERMEK, 2. RÉSZ (BELIZE)

Jeremiás

A magzat erősödött és naponta növekedett. Miután betöltötte a 6. életévét, ez a „magzat” elindult az adventista általános iskolába, nem bortal, mivel nem vakult meg, ahogy azt az orvos jósolta. Nem tolószékben, mert nem lett nyomorék, ahogy az orvos vészjóslóan figyelmeztette az édesanyát. Iskolába járt, és minden tantárgyból jó volt.

Az általános iskola után a középiskolát is befejezte majd beiratkozott az adventista egyetemre, ahol prédikátornak tanult.

Ez a magzat az utolsó időre szóló isteni terv része volt. Ez a magzat én vagyok. Habár többször meg kellett volna halnom, Isten megőrizte életemet erre az időre.

Hihetetlen, hogy a csodálatos születésem és túlélésem ellenére a sátán majdnem megkaparintotta a lelkemet.

Rossz nevelés

Sok csüggesztő dolog volt az életemben. Csak édesapánk keresete állt a rendelkezésünkre, ezért nagyon szegényes körülmények között éltünk. Azt mondták, hogy soha semmire sem leszek jó, és hogy a legrosszabb ember vagyok. Tudtam a nehézségekről. A nővéreimmel osztoztam egy iskolatáskán, úgyhogy hármunkra-négyünkre jutott egy táska. Használt iskolai egyenruhába jártunk. Gyakran éhesen mentünk az iskolába, mert néha napokig nem volt mit ennünk. Az Úr vigyázott ránk, ámde fegyelemre is szükség volt.

Belize City déli városnegyedében nőttem fel, ahol a gyerekek gyakran elcsatangolnak, akár a juhok. Serdülőkoromban és is elcsatangoltam. A világban éltem, sátáni zenét játszottam. Ismerem az utcai zenét, mert gyermekkoromban naponta hallottam.

Meg kellett változnom

Talán felmerül bennetek a kérdés, hogy lehet, hogy ilyen csodálatos élettörténettel rendelkező fiatalember eltévelyedett? Azért volt, mert levettem a tekintetemet Jézusról. Annak az elképzelésnek a következménye, hogy fiatalnak lenni azt jelenti: szórakozni a világban. A rossz társaságban való tartózkodásnak a következménye. De Isten sok büntetés árán visszavezetett, ám ez szeretetteljes büntetés volt. Voltak dolgok, amelyeket rosszul cselekedtem, de az Úr felhívta rá a figyelmemet és bebizonyította, hogy meg kell változnom.

Az egyik ilyen dolog a zene volt. Különféle klubokban muzsikáltam. Szombat délelőttönként az imaházban voltam, de ahogy lement a nap, azonnal elmentem a klubba. Az imaházból a klubba – ugyanazon napon. Ott azonban más fiatalokkal is találkoztam a gyülekezetből. De hálát adok az Úrnak, hogy ugyanezek a fiatalok, akikkel a klubban találkoztam, később elhagyták a helyet, ahogy én is, és különleges szolgálatot alapítottunk, amely a mi üzenetünket hirdette: „Ez a zene

tömegeket visz a pusztulásba”. A tapasztalataimnak meg mindannak köszönhetően, amit a klubokban láttam, jutottam erre a megállapításra. Úgyhogy ezt senkinek sem ajánlom. Aki meg már ott van, annak azt mondom, hogy térjen vissza!

Az Úr foglya

A Bibliát tanulmányozva az Úr engem foglyul ejtett, és én fokozatosan megváltoztam. Szinte hihetetlen. Úgy vélem, minél közelebb állsz Jézushoz, Ő annál jobban megnyitja értelmeket a körülötted zajló, lelki dolgok megértéséhez. Hadakoznunk kell a „gonoszág lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”. Most nem mernék elmenni a klubba. Tudom, hogy ilyen zenén keresztül a démonok befolyásolnának.

Isten csodát tett az életemben, és még mindig sok csodát tesz értem és másokért. Az álmom az, hogy Isten országában a megváltottak millióiival találkozam. Az Úr kegyelméből sok evangéliumi találkozót sikerült tartanom, és olyan szerencsés voltam, hogy több száz megtérőt láthattam megkeresztelkedni. Hiszem, hogy sok fiatal és idős, ha összefog, felgyorsíthatja Jézus Krisztus eljövetelét.

Édesanyám, akit nagyon szeretek, mindig emlékeztet: „Soha ne feledd el, hogy kidobott gyerek voltál. Soha ne feledd el, hogy Istené vagy. Ő vigyázott rád és a te dolgod, hogy Őt megdicsőítsed”.

Tények röviden

- Belizében sok a fiatal, a lakosság átlagosan 21,8 éves.
- Belize egy Közép-Amerikai ország, amely Guatemala és Mexikó között helyezkedik el, más oldalról meg a Karib-tengerrel határos.
- Belizében található néhány őstörténelmi maja-város. A maja városok romjai állandóan népszerű turistaattrakciók.

6. szombat

SOK MINDENT EL KELL MONDANI (BELIZE)

Tayson

Tayson és a bátyja a szüleikkel Belize Cityban éltek. Mindketten sportoltak, és egyéb középiskolai aktivitásokban is részt vettek.

Édesanyjuk adventista keresztényként nőtt fel, és a szüleivel együtt hosszú évekig szolgált a gyülekezetben. Miután felnőtt, szerelmes lett és férjhez is ment egy nem adventista férfihoz, melynek következtében lassan letért a hit útjáról.

Egyszer, estefelé, amikor Tyson és a fivére gyalogosan hazafelé tartott, az adventista imaház mellett mentek el. Látták, hogy egy csoport fiatal barátkozik és szórakozik a házban. A következő héten ismét ott mentek el az imaház előtt és hallották, hogy a fiatalok énekelnek meg Bibliát tanulmányoznak. Tysont érdekelni kezdte a dolog, ezért odaszólt a bátyjának: „Gyere, megnézzük közelebről”.

Meghívás

A bátyja vonakodva ugyan, de ráállt, ezért közelebb mentek és benéztek a félig nyitott ajtón. Az egyik ifjúsági vezető megpillantotta és behívta őket. Ők ott maradtak az est végéig, mert nagyon tetszett nekik. Az egyik fiatalember meghívta őket, hogy a következő héten is jöjjenek el.

Tyson és a bátyja otthon elmesélték édesanyjuknak, hogy hol voltak, mit láttak és megkérdezték, elmehetnének-e ismét a következő héten. Megengedte nekik, de emlékeztette őket arra, hogy a következő héten futballmérkőzésük van. A fiúk azonban úgy döntöttek, hogy a futballmérkőzés helyett inkább a gyülekezetbe mennek, mert megtudták, hogy kedd esténként tartják ezeket a találkozásokat. A város minden gyülekezetének ifjúsága kedd esténként szokott összejönni a saját gyülekezetében, amikor játszanak, az egészséges táplálkozásról tanulnak, és más tevékenységeket végeznek. A fiatalokat bátorították, hogy hozzanak magukkal látogatókat. Így több alkalmuk van a barátkozásra, és hogy bemutatva Jézust megnyerjék a fiatalokat az Ő számára. E barátkozás alkalmával valamelyik fiatalember meghívta Tysont a szombatiskolába. Ettől kezdve, ő és a fivére, rendszeresen eljártak a szombatiskolába, majd nemsokára az édesanyjuk is elkezdett járni velük az imaházba. Áttanulmányozták a hitelveket és aztán Tyson meg a bátyja meg is keresztelkedett, a világi örömök helyett inkább Jézust és a Vele való barátkozást választva.

Miután befejezte a középiskolát, Tyson úgy érezte, hogy Isten elhívta őt a prédikatori szolgálatra, ezért elutazott az Amerikai Egyesült Államokban, ahol az egyik egyetemen teológiát tanult. Ám sok

kiadása volt, amit nem tudtak fedezni, ezért végül egy fülöp-szigeteki egyetemünkön fejezte be a teológiai tanulmányait és vált prédikátorrá.

Hazatérve több gyülekezet prédikátoraként szolgált. Tayson ma nős ember, és a feleségével együtt Hong Kongban szolgál. Édesanyja aktív hívő, és az édesapja is rendszeresen jár az imaházba.

A történet részben azért végződhetett jól, mert megszentelt ifjúsági vezetők a gyülekezetben időt szakítottak a fiatalokra, másrészt a fiatalok is készek voltak elfogadni az isteni meghívást, hogy elérjék az evangéliummal a kortársaikat, és Istenhez vezessék őket.

Az egyháztagok hetven százaléka

Belizében a Keresztény Adventista Egyház híveinek 70% -a fiatal. Az elmúlt évtizedekben a Belizei Unió ifjúsági találkozókat szervezett az unió területén, de szüntelen kihívást jelentett számukra a megfelelő hely megtalálása, ahova befogadhatnák és elhelyezhetnék őket.

„Mindig is nehéz volt Belizében megtalálni a megfelelő lehetőségekkel és kapacitással bíró helyet, ahol ennyi fiatalt elhelyezhetünk”, meséli Gillet prédikátor, a belize-i egyházunio Ifjúsági osztályának a vezetője. Még a '80-as években elkezdünk beszélgetni egy ilyen jellegű épület szükségességéről. Ez az ifjúsági tábor/evangéliumi központ nagyon fontos, mert céltudatosá teszi a fiatalokat. Azok a fiatalok, akik Belizében felkeresik az egyházunkat, azok általában azért jönnek, mert keresik az életük értelmét.” „Azért jövünk ide, mert hisszük, hogy életük több a csupasz létnél.” Ha ilyen épülettel rendelkeznének, az a fiataloknak a hovatartozás érzését adná Belizében, és egy olyan helyet jelentene a számukra, ahol összejöhetnének, barátkozhatnának, felkészülhetnének az életre.

„Belizében még sok mondanivalónk van az emberek számára. Reméljük, hogy Belizét megismerve a hittestvéreink világszerte adakozni fognak a számunkra. Mert ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományaitok egy részével éppen az említett ifjúsági tábor és evangéliumi központ felépítését támogatjátok.”

EGY VÁRATLAN UTAZÁS (BELIZE)

Jeromos

Van egy ikertestvérem, aki 20 perccel előbb született, mint én. Burrell Boom faluban nőttem fel. A falu onnan kapta a nevét, hogy évekkel ezelőtt rönköket úsztattak a folyón lefelé a nyugati Caya tartományból, majd itt feltartóztatták, hogy kivegyék őket a vízből, és ez nagy robajjal járt.

A nagyapám prédikátor volt, így édesapám az adventista gyülekezetben nőtt fel, később azonban elhagyta az egyházat. Édesanyánk bennünket adventista hívőként nevelt fel, ezért én 13 éves koromban megkeresztelkedtem. Minden hétvégén 12 km-t kellett megtennünk a gyülekezetig. Az évek folyamán édesapám éppen a gyülekezet közelében épített nekünk egy házat.

Édesapám korábban tehergépkocsi vezető volt. Amikor mi felnőttünk, többször vele mentünk; később azonban a belizei villanyszolgáltatóval kötöttünk üzletet. Édesapám felvállalta a villanypóznák lerakását. Nehéz munka volt 2 méteres gödröket ásni, majd a rakodógéppel beleengedni a póznát a gödörbe és betemetni. Utána apa munkásai felmásztak a karóra és felszereltek minden – működéshez szükséges – dolgot. Néhány év múlva a csapat, amely édesapámnak dolgozott, egyre többet kért a munkáért, s közben meg is lopta édesapámat.

A zuhanás

Ekkor az ikertestvéremmel mi ketten kezdtük elvégezni a szerelési munkálatokat. Ez nagyon nehéz és veszélyes munka. Egyszer, mászás közben a biztonsági öv elkezdte nagyon szorítani a lábamat. Egész test-súlyommal a másik lábamra neheztem, közben a biztonsági öv elszakadt, és én 2 méter magasból háttal a köves talajra zuhantam. Azonnal elvesztettem az eszméletemet. Amikor magamhoz tértem, meg akartam mozdítani a lábamat, de nem éreztem. A fivérem hozott segítséget, és a hosszú, fárasztó utazás után végre beértünk a kórházba. Az orvos egy hosszú tüvel beleszúrta a lábamba, de én semmit nem éreztem. Azt mondták, hogy soha többé nem fogok tudni járni. Ekkor 21 éves voltam.

A hit, amelyben nevelkedtem, mégis reménységgel töltött el. Annyira békés és nyugodt voltam. Miközben az édesanyám az ágyam mellett

sírdogált, így szóltam hozzá: „Ne aggódj anya, minden rendben lesz!” Ez a pillanat mindig eszembe jut. Nagyon fontos, hogy miként nevelnek benneteket a szüleitek. Isten megengedte és átvezetett ezen a válságon, hogy ne csüggedjek, hanem higgyem, hogy valami jó fog származni belőle, és minden rendben lesz.

Kerékpárkészítés

A szerencsétlenségemet követő néhány évben hol a kórházban voltam, hol otthon. Egyszer épen otthon voltam és az Internetet böngésztem, amikor egy kézi meghajtású kerékpárra lettem figyelmes. Letöltöttem a képet, s mivel volt egy kis megtakarított pénzem, megvettem a szükséges anyagot és el is készítettem a saját, kézi meghajtású kerékpáromat. Amikor elkészültem vele, magam is meglepődtem, hogy mennyire jól működik. Senki sem tudta, hogy miféle kerékpár ez. Sok helyen voltam vele, mindenki integetett, én meg nagyon jól éreztem magamat és boldog voltam.

Egyszer két USA-beli házaspár túrázott errefelé a kerékpárjával. Nagy távolságokat tettek meg, s éppen éjszakai szállást kerestek. Valaki útközben azt mondta nekik, hogy nem biztonságos a városban éjszakázni, ezért kijöttek a külvárosba, és a mi házunktól nem messzire álltak meg. Én éppen egy közeli bolt felé tartottam, s amikor megláttak, csodálva fényképezgették az én sárga kerékpáromat. Este még egy sorozat képet készítettek róla, és megígérték, hogy elektromos postán elküldik nekem a képeket. Meg is kaptam a képeket, és nemsokára a „Chanel 7” tévéállomás meghívott, hogy adjak nekik interjút. Megengedték, hogy elbeszéljem az élettörténetemet, és hogy szóljak az Istenbe vetett hitemről az ország tévénező közönsége előtt.

Tudatosítás

Szerettem volna felhívni a közvélemény figyelmét a rokkantakra, ezért csatlakoztam a belizei „Care” (gondoskodás) szervezetéhez, amely a rokkantakkal és azok családjával dolgozik, és támogatja őket. Elterveztem egy 140 kilométeres utat Belizen keresztül. Egy németországi üzletember ezt meghallotta, és pénzt adományozott, hogy vehessek anyagot és készíthessek magamnak egy új kerékpárt, mert az első, amit elkészítettem, sokkal nehezebb és lassabb. A régi, nehéz és lassú kerékpárral edzettem, de az útra az új, alumíniumvázas, könnyebb és gyorsabb kerékpárral indultam. A 140 km-t három nap alatt sikerült megtennem! Ez volt az első ilyen jellegű utam, amelyet követően még sok más helyre

is elmentem Belizében, és szinte az ország minden nagyobb útját végigjártam. Azt üzenem nektek, hogy ne úgy tekintetek a rokkant személyre, mint aki semmire se képes. Istennel és tiszta elmével mindazt megtehetik, ami Isten akarata szerint való.

Rövid tények

- Belize területe 22,966 km², és 516 km-es tengerparttal rendelkezik.
- Belize államformája a parlamentáris demokrácia a Brit Nemzetközösség keretében. Az ország hat körzetre van felosztva: Belize, Cayo, Corozal, Orange Walk, Stann Creek és Toledo.
- Belize bevételeinek legnagyobb része az idegenforgalomból származik. Habár az ország mezőgazdasági termékeket is exportál, mint például: banánt, kakaót, citrusféléket, cukrot, halat, rákokat és fát.

8. szombat

MIBEN HISZEL? (BELIZE)

Ricardo

Amikor 27 éves voltam, Isten megváltoztatta az életemet. Alkoholista voltam, drogoztam, naponta két doboz cigarettát elszívtam, és az utcán éltem. De az Úr rám talált.

Egyik szombat esete egy rendőrrel és még két legénnyel a bárban iszogattunk. Az éjszaka tiszta volt, és a Hold fényesen ragyogott. Amikor kinéztem a bár ajtaján, láttam, hogy egy fiatalember hív kintről. Kimentem és megkérdeztem, mit akar. Azt mondta beszélgetni akar velem, de nem itt. Követtem őt egy üveg rummal a kezemben, és arra gondoltam, hogy inni akar velem.

Apám háza közelében a fiatalember és én, leültünk az út padkájára. Kinyitottam az üveget, belekortyoltam a rumba, majd odanyújtottam neki. Az idegen fiatalember elutasította, leengedte az üveget az aszfalra és mindjárt megkérdezte: „Milyen vallású vagy?”

„Nem értelek”, válaszoltam neki.

„Miben hiszel”, ismételte kitartóan.

Mivel a szüleim adventista hívők voltak, ezt válaszoltam: „Hiszem, hogy a szombat, a hét hetedik napja, az Úr napja.”

A fiatalember szinte felugrott: „Én is ezt hiszem. Ígérjük meg, hogy szombaton elmegyünk az imaházba”. Megegyeztünk, majd kezet fogtunk. Úgy tíz lépést hátrált, és aztán eltűnt. Soha többé nem láttam.

Az átváltozás

A következő szombaton elmentem az imaházba, reméltem, hogy a fiatalember is ott lesz, de nem jelent meg. Az életem mégis megváltozott. Soha többé nem ittam, nem cigarettáztam és nem drogoztam; mindez 40 évvel ezelőtt történt. Így visszatekintve azt gondolom, hogy ő egy emberré vált angyal volt.

Mindenkinek elmeséltem ezt a történetet. Ez egy személyes és megtörtént élmény. Sok emberrel beszélgettem már, aki sokat iszik, mint hajdanában én is. Elmesélem nekik, hogyan változtatta meg Isten az életemet, és azt mondom, hogy ha Isten ezt meg tudta tenni én értem és én velem, akkor értük és velük is megteheti.

Néhány évvel az átalakulásom után, visszatértem a faluba, ahol mindig megtörtént, és tartottam egy evangéliumi sorozatot. Az emberek tudták, hogy valaha milyen voltam, és két hét alatt tizenketten adták át életüket Istennek. Ez olyan áldásos volt. Látták az életembe beállt változásokat.

Istenért dolgozni

Csodálom, amit Isten tett az életemben. Habár nem voltam iskolázott személy (12 évesen abba kellett hagynom az iskolát), az Úr megengedte, hogy dolgoztak érte. Sok irodalmat át tudtam fordítani angolból spanyol nyelvre. Isten kegyelméből tíz gyülekezeti csoportot megszervezhettem; és nyolcat már hivatalosan is felvettek a gyülekezetek közé. Isten abban az előnyben részesített, hogy számos evangéliumi találkozót és bibliatanulmányozást vezethessek, melyek eredményeként mintegy 1000 ember járult a kereszt tövéhez, és keresztelkedett meg.

Tudom, hogy a sátán nem szereti nálam ezt a változást. Egyik évben hét evangéliumi találkozón vettem részt. Ez alatt az idő alatt családomból több személyt is elvesztettem különféle szerencsétlenségekben. Mindössze 18 hónap leforgása alatt elvesztettem az édesapámat, a nővéremet, két fivéremet és két unokatestvéremet – mind valamilyen szerencsétlenség áldozata lett.

Volt, aki megjegyezte: „Miért nem hagyod abba ezeket az evangéliumi találkozókat? Látod, hogy elvesznek a családtagjaid!” De én így válaszoltam nekik: „Nem. Nem hagyom abba. Még ha a sátán

folytatja is, amit művel, én akkor sem hagyom abba a prédikálást. S ez által még jobban megerősödtem a hitemben.

Én nem vagyok prédikátor, habár a gyülekezet vezető vénje vagyok. Évekig vezettem a vállalatot, amely vesszőből és rattanból készített bútorokat, most meg egy biztosítótársaságnál dolgozom. Emellett van egy ültetvényem, ahol kókuszdiót, avokádót, mangót, fehérrépa, szilvát, kenyérfa gyümölcsöt, narancsot, lime-t termelünk, meg mahagóni és cédrusfáink is vannak. Van egy csodálatos feleségem és négy felnőtt gyermekünk. Az Úr gazdagon megáldott, és bármit ad nekem, azt az Ő tiszteletére és dicsőségére akarom használni.

Amikor Krisztus eljön, sok kérdésem lesz hozzá. Mégis, leginkább az érdekel, hogy ki volt az az angyal, aki akkor megjelent nekem? Szeretném, ha Jézus megmutatná őt nekem.

9. szombat

ITALBÁRBÓL IMATEREM (BELIZE)

Viktor

A Cotton Tree (pamukfa) elnevezésű falu a 42-es és 44-es mérföldjelölők között található a belizei Cayo kerületben. Mivel ebben a kerületben nincs adventista gyülekezet, Ricardo szerette volna az itt élő 1580 embert elérni az evangéliumi, illetve a hármasszangyal üzenettel.

2012 novemberében az egyik barátjával házról-házra járva igyekeztek elérni az embereket, miközben felmérték a szükségleteiket és felkínálták a Biblia tanulmányozását. Az utcákat járva, ez a két adventista megismerkedett Viktorral.

„Jó estét, uram. Mi a Keresztény Adventista Egyháztól vagyunk és felmérést végzünk. Hisz-e ön Jézus Krisztusban?” Viktor bólintva adta tudtukra, hogy hisz, ezért a fiatal emberek folytatták. „Jó, ha tehát hisz a Jézus Krisztusban, akkor szeretnénk, ha ön a következő szombaton ellátogatna velünk a mi egyházunkba.”

Melyik nap?

„Szombaton? Valószínűleg vasárnapot akart mondani?” Viktor nem tudta, hogy jól hallotta-e.

„Nem,” válaszolták a fiatal emberek, kétséget kizárva. „Mi a hetedik nap, szombaton tartjuk az istentiszteleteinket, mert a Szentírás szerint ez az Úr napja.”

Viktor kész volt erről többet is megtudni, ezért a következő szombaton elment a Szent Máté falubeli imaházba, amely 7 kilométerre volt a Cotton Tree falutól. Aztán hétről hétre eljárt ebbe az imaházba. Végül elhatározta, hogy életét Istennek szenteli, és megkeresztelkedik. De neki is volt egy kihívása – a munkája. Viktornak volt egy bárja, mindjárt a falusi táncterem mögött. Miután elhatározta, hogy követi Jézust, Viktor feladta a munkáját, de továbbra is befolyásos ember maradt. Mivel szerette volna, hogy a barátai és a szomszédjai is hallják a csodálatos bibliai igazságokat, amelyeket ő maga megismert, besegített a kéthetes evangéliumi sorozat megszervezésébe, amelyre a kereszte után három héttel került sor. Az előadásokat az ő bárja mellett felállított sátorban tartották meg. Az evangéliumi sorozat után a faluból 28 ember keresztkedett meg, köztük két asszony is, akik különösen örültek annak, hogy Viktor bezárta a bárt, mivel a férjeik gyakran eljártak ebbe a bárba. Az új gyülekezeti tagoknak aztán imaházra volt szükségük, és Viktor ekkor felkínálta otthonának egy részét a gyülekezet számára.

„Ez nemrég még bár volt és táncterem”, mondta a csoportnak. „De leveszem a bejáratnál levő táblát és mától kezdve Isten nevét fogjuk itt megdicsőíteni!”

Az épületet két részre osztották s mindkettőben táplálékot kínálnak. Az egyik részében Viktor új munkája található: egy kis élelmiszerüzlet, a másik részében pedig a kis imaház van, ahol szombatonként az Élet Kenyerét osztogatják.

A belizei adventista keresztények, különösen a fiatal hívők, nagyon tevékenyen hirdetik a meggyőződésüket. A tizenharmadik szombati adományaink egy részéből az ifjúsági táborhelyet és az evangéliumi központot támogatjuk, ahol az észak belizei hívőket fogják kiképezni. Kérünk benneteket, hogy tervezzétek a nagylelkű adakozást, hogy ebben a közép-amerikai országban a testvéreink megfelelő támogatást kaphassanak.

Missziós adatok

- A belizei adventista egyházuniót 1929-ben alapították.
- A belizei Misszióhoz 85 gyülekezet és 39 518 hívő tartozik.
- A hívőknek több mint 70%-a 35 évnél fiatalabb.

- Belizének 334 000 lakója van, tehát egy adventista hívőre úgy 8 nem adventista jut.

10. szombat

A TANÍTÓNŐ (JAMAICA)

Lurline (Larlin)

Trench Town Jamaica fővárosának, Kingstonnak egy városnegyede, gengszterek gettója. Ehhez a városnegyedhez kötődik a reggae zene, a szegénység és a bűnözés. Az egyik legismertebb reggae énekes, Bob Marley szülőhelye ez, aki a „Trench Town” és a „No Woman No Cry” (Ne, ne sírj asszony!) című dalaival a várost halhatatlanná tette.

A gyerekek, akik e városnegyedben nőnek fel, éjjelente gyakran nagy lövöldözésekre riadnak fel, amikor két gengszterbanda maga között leszámolást tart. Néha e csatákban még házakat is felgyújtanak. A fiatalok nappal sokszor csak ügyel-bajjal tudnak a tanulásra összpontosítani. A legtöbb gyerek és fiatal éhes, és nem ritka dolog, hogy valaki éhen is hal.

„Trench Town egy elrettentő hely”, mondja Robert Taylor őrmester, aki 20 évig dolgozott Kingston városnak ebben a negyedében. „Nagyon borzalmas, hogy manapság veszélyes fegyverarzenál áll a bűnözők rendelkezésére, és hogy azt fel is használják egymás ellen, különösen a 14 és 25 év közöttiek. Semmit és senkit nem tisztelnek... nincs életcéljuk. Nincs miért élniük.”

„Ez a te munkád”

De Lurline James (e. larlin dzsejms) szeretne változtatni a dolgokon. Hajdan egyetemistaként, most meg a Keresztény Adventista Egyház Trench Town-i általános iskolájának az igazgatónőjeként. A Trench Town-i adventista gyülekezet keretében működő általános iskola 1997-ben kezdte a munkáját, a nyári bibliai tanfolyam eredményeként.

* Egy beszélgetésből, amely a “Trench Town” dokumentumfilmben hangzott el, amit James Ewart rendezett, <http://topdocumentaryfilms.com/trench-town-forgotten-land/>

„Voltaképpen az Úr küldött engem ide”, vallja Lurline. „Csak be akartam segíteni a Nyári bibliai tanfolyamba, de a Belize Misszió Nevelésügyi osztályának igazgatónője azt mondta, hogy általános iskolát akarnak nyitni, és meghívott, hogy vegyek részt a munkában. Én nemet mondtam neki. Már tanítottam egy jó iskolában, egy jamaicai államilag is elismert iskolában.”

Amikor azonban Lurline hazament és elkezdett gondolkodni annak lehetőségén, hogy Trench Townban lehetne egy általános iskolánk, meghallotta az Úr hangját: „*Ez a te munkád*”.

Drága alkalmak

Szolgálva Trench Town legfiatalabb lakóinak, az adventista általános iskola biztonságos környezetet, szocializálódást és oktatást kínált a 2-6 éves gyermekek számára. Kezdetben, 1997-ben csak 23 gyerek volt, de ma már 104-en vannak.

Lurline nem sajnálja, hogy otthagyni a korábbi munkahelyét azért, hogy Trench Townban dolgozzon. „Ez egy jó alkalom arra, hogy a jóra befolyásoljuk a gyerekeket”, meséli. „Keresztény háttérünk van, a szülők meg igazán értékeli az mi elveinket és normáinkat.” Emlékszik még, amikor az egyik diákjuk édesapja meghalt a lövöldözésekben, s a gyerek másnap rettegve érkezett az iskolába. „Amikor valaki meghal, az emberek azt hiszik, hogy akkor ő visszajön és üldözi őket”, magyarázza Lurline. Ilyenkor így a kicsiket: „Tudjátok, amikor valaki meghal, akkor ő teljesen halott, és senki sem tér vissza a sírból, amíg Jézus ismét el nem jön.” Amikor a gyerekek ezt meghallják, akkor többé nem félnek.

Helyezést nyerni

Az adventista iskola magas színvonalú oktatást és más lehetőségeket kínál a diákok számára. „Ők okos gyerekek”, mondja büszkén Lurline. „Első helyezést nyertünk az egyik betűző versenyen!” A kisdiákok bronzérmét is nyertek a művészeti találkozón, a Jamaica Kulturális és Fejlesztési Bizottsága előtt, amikor bemutatták a saját felvételeiket.

Mivel Jamaicán él Usain Bolt, a világ leggyorsabb futója és Shelly-Ann Fraser-Pryce, a világ egyik leggyorsabb futónője, ez egy olyan ország, amely csodálja a gyorslábúakat. A Trench Town-i iskolánk diákjai is örültek annak, hogy sok érmet nyertek a futásban.

„Nagyon kellemes dolog látni, hogyan lesznek a gyerekek egyre boldogabbak, egyre magabiztosabbak.” Lurline úgy véli, hogy s

rendszeres imádságos-reggelizés, amelyet ő és a csapat rendeznek a szülők számára, szerves részét képezi az emberekről való gondoskodásnak és a szolgálatuknak itt, Trench Townban. „A szülők eljönnek, hogy ez által nekünk is legyen alkalmunk és lehetőségünk meglátogatni őket és imádkoznunk értük. Ezt mindig értékelik.”

Az iskola ezen kívül a kisdíákoknak ebédet biztosít. „A táplálkozás itt az egyik legnagyobb szükséglet”, magyarázza Lurline. „Annak ellenére, hogy egy jó és szolid ebédet kapnak, a legtöbb gyerek alig, vagy egyáltalán nem reggelizik, ezért még ebéd előtt is kell nekik adnunk valami uzsonnát.”

Ezért, amikor a tanítás után a diákok elhagyják az adventista iskolát, mindig tele van a gyomruk. Így felébred bennük a vágy, hogy többet megtudjanak; a szívük megtelik reménységgel és Jézus iránti szeretettel.

A Keresztény Adventista Egyház Trench Townban a gyermekek tandíjának háromnegyedét támogatja, és minden kedden meleg-ételt biztosít a közösség számára. Az imaház udvara szinte mindig tele van emberekkel.

Rövid tények

- Jamaica egy Karib-tengeri szigetország. A hossza 234 km, a szélessége 80 km. Itt 2,8 millió ember él, és manapság ez egy igen népszerű turistahely.
- A történelme során Jamaica mindig is a cukortermeléséről volt ismert.
- Jamaicán ma sok a munkanélküli, melynek következtében megnőtt a drogcsempészettel kapcsolatos bűnözés és erőszak.

11. szombat

VALAMI CSODÁLATOSAT (JAMAICA)

Az irgalmas samaritánus vendéglő

Cecil Foster

A fényes BMW lassan haladt Jamaica fővárosának, Kingston nyomornegyedének utcáin, és ez nagyon különös látványt nyújtott

itt, a zsúfolt, piszkos utcákon. Az emberek kételkedve néztek az autó vezetőjére, amikor felkínálta nekik, hogy elviszi őket egy helyre, ahol ingyenes ebédet kapnak.

„A legtöbb hontalan be se akart ülni az utóba, mivel nem hitt nekem”, mesélte Cecil Foster, aki a Kelet-Jamaicai Konferenciában, az Adventista üzletemberek egyesületének (ASI) az elnöke. „Szinte mindenki gyalog akart menni, ezért mindenkinek el kellett mondanom, hogy hol van az ingyen konyha. Az ASI csapat többi tagja a piacnál volt, hogy minél több hontalant meghívhassunk az ingyenes ebédre.

Néhány héttel korábban, Cecil és az újonnan összeállított ASI csapata, meghatározta az elkövetkező év prioritásait. „Reggeli gyűlést tartottunk, amit már reggel 5 órakor elkezdtünk egy imával, az isteni üzenet meghallgatásával és az Ő akaratának megismerésével.”

A 2 órás reggeli áhítat és megbeszélés után azt mondtuk, hogy most már tenni is kell valamit. Később, miután beszéltünk a Kelet-Jamaicai Egyházterülettel, megtudtuk, hogy ők is hasonlóan gondolkodtak. „Itt kezdődtek az „Irgalmas szamaritánus” tervek, először is helyet biztosítva a szegénynegyedekben élő embereknek való szolgálatra.”

Ingyenes ebéd

1997. december 23-án, amikor az ASI csapata kiosztotta első napi ingyenes ebédet, még maradt is ennivaló. „Az első nap az elkészített étel fele megmaradt”, emlékezik vissza Cecil. „Kint voltunk az utcán minden nélkül, csupán asztalok, padok és ebéd volt nálunk.”

De a csapat nem adta fel. A következő héten ismét kiment az utcára és ez alkalommal több ebédet sikerült nekik kiosztaniuk. A harmadik héten már olyan sokan voltak, hogy nem kellett tovább reklámozniuk az ingyenes ebédet. A program lassanként az 50 ingyenes ebédről heti 100-ra nőtt, majd 150-ről 200-ra. Az Irgalmas szamaritánus most már hetente több mint 900 ebédet kioszt, ami évente 48 000 ingyenes ebédet tesz ki.

„Csodálatos volt ezt szemlélni”, mesélte boldogan Cecil. „El tudjátok képzelni, hogy megnőtt a számuk – mint a gombák az eső után!”

Gyors növekedés

A kezdeti, utcai ebédosztástól fogva Az irgalmas szamaritánus egy jól ismert irányponttá vált a közösségben. Megvásároltuk a *régi gyárépület raktárát, amely mindjárt a kingstoni Keresztény Adventista Egyház*

épülete mögött volt, majd átrenováltuk, hogy jobban szolgálhassunk a belvárosi közösség szegényeinek. Amit ma felkínálunk Az irgalmas szamaritánusban az ingyenes ebéd mellett: az ingyenes zuhanyozás; a nyíratkozás; a ruha mosásának, szárításának és vasalásának a lehetősége; a használt ruha és lábbeli igényelésének a lehetősége; a rendszeres orvosi ellenőrzés az egészségvásárok; a diákoknak szánt iskolai segélyek; a karácsonyi programok fiataloknak és időseknek; az étkeztetési szolgáltatás kibővítése heti három napra, stb.. 2012 óta, a 30 ágyas női „*átéjszakázási*” lehetőség már elérhető az erőszak vagy a katasztrófa miatt veszélybe került nők számára. „Hogy ez megtörténhessen, partneri kapcsolatba léptünk néhány részvénytársasággal, a kereskedelmi bankkal, a jamaicai tőzsdével és másokkal”, magyarázza Cecil.”

A szenvedély

Kerry-Ann Gray, Cecil Foster munkatársa elmondta, milyen hatással volt ez a tettük a közvéleményre Jamaicán, meg rá és a többi személyzetre: „Mi e cselekmény részévé váltunk, mivel maga Foster úr is részt vett benne”. A segédjeként számos ötletet hallok tőle. Van egy szenvedélye, hogy segítsen a veszélyeztetett embereken. *Úgy döntöttünk, hogy részt veszünk e programban, és segítünk.* Nem csak, hogy van pénze, de ő tényleg hisz abban, amit csinál. Az egyházterület hivatalnokaként gyakran eljövünk segíteni. Ez egy melengető, jó érzés, hogy részt vehetünk egy ilyen nagyszerű és csodálatos dologban. Megérintjük a körülöttünk élő emberek életét. Ez valóban nagy kiváltság, hogy részei lehetünk egy ilyen kiváló tevékenységnek.

A tizenharmadik szombati adományaink egy részét arra költjük, hogy létrehozzuk az édesanyák egészségét szolgáló klinikát, ahol wellness központ és fogászat is lesz, mind a gyermekek, mind a felnőttek számára.

Missziós adatok

- A jamaicai egyházuniót 1944-ben alapították, Brit Nyugat-Indiai Missziós Unióként. 1959-ben átnevezték Nyugat-Indiai Missziós Konferenciának. 2010-ben a területet felosztották és átnevezték.
- Jamaicán 658 adventista keresztyén gyülekezet van, 274 353 hívővel. Az összlakosság száma 2 712 000, ebből kifolyólag 1 adventistára 9,8 nem adventista jut.
- Jamaicán az egyházunknak 7 akadémiaja, 1 egyeteme, 1 kórháza és 2 egészségháza van.

SZÖRNYŰ DOLOG AZ ÉHSÉG (JAMAICA)

Az irgalmas szamaritánus fogadó

„Szörnyű dolog az éhség”, mondja Joy, aki szintén eljár a kingstoni (jamaicai) Irgalmas szamaritánus fogadóba. „Sok éhes és dühös ember van. Amikor éhesek, akkor dühöseks is.” Amióta Joy és a két gyermeke eljárnak az Irgalmas szamaritánus fogadóba, sokkal jobban érzik magukat. „Itt van jó étel, és mi nagyon hálásak vagyunk érte. Mindig örülünk, amikor eljöhötünk ide.” Az élelem mellett, amit Joy kap az Irgalmas szamaritánus fogadóban, nagyon hálás még, hogy a kislánya tandíját is támogatják, hogy kapott egy pár cipőt, és a kislfia is egy iskolatáskát. Igazán hálás vagyok mindenért... nagy áldás ez a számomra!”

„Az irgalmas szamaritánus fogadóban azt szeretem a legjobban, hogy nem csak ételt kapunk”, mondja Lloyd, „hanem az életünk minőségén is javít.” Lloyd alkoholistá volt, de amióta eljár az Irgalmas szamaritánus fogadóba, igazi változásokat tapasztalhatott meg az életében. Már nem fogyaszt alkoholt, és biztonsági örként dolgozik az Irgalmas szamaritánusban, Vermont Murray, a fogadó menedzserének irányítása alatt.

„Murray gyülekezeti vén egy nagyon kedves ember, Moor testvérnő meg egy drága lélek, aki a regisztrációt végzi. Nélkülük nem tudom hogyan is működneék. Ők tudnak a mi szintünkön kommunikálni, és ha jó a kommunikáció, akkor békésebb a közösség.”

Változás

Beulett Carol Hunter (e. bjulet kerol hanter), aki ugyancsak ASI tag meg politikai elemző és kutató a Jamaicai Oktatási Minisztériumban, szintén a kezdetektől fogva részt vesz az Irgalmas szamaritánus munkájában.”

„Még induláskor felszálltam erre a hajóra. Voltak emberek az alacsonyabb társadalmi-gazdasági csoportokból, mások egyenesen az utcáról jöttek; a gyerekeknek szociális és tanulási gondjaik voltak – az ilyen emberek szinte teljesen reménytelenek. Voltak mosdatlan, szennyes ruhájú, izzadságtól büzlő emberek. Akkor fürdőszobákat

nyitottunk a számukra, itt lezuhanyozhattak, tiszta, száraz, vasalt ruhát is kaphattak. Tanácsoltuk őket a tisztálkodással kapcsolatban. Először az emberek nagyon hangosak voltak. Amikor meglátták az ételt, mindenki megrohmozta. Soha nem részesültek tanításban, fegyelmezésben.

„De az évek során meglátszódott rajtuk a változás az öltözködésükben és a tisztálkodásban. A gyerekeket viszont elvezettük néha a cserkészklubba, áhítatra és egyéni beszélgetésekre.”

„Változásokat emleget – én a tanúja voltam! Ma már sokkal tisztább és egészségesebb embereket látunk, akik szabadon társalognak. Gyakran részt vesznek az áhítatokon. Szeretnek énekelni, szeretnek részt venni. Ennyit sikerült fokozatosan elérni azokkal az emberekkel, akik korábban káromló szavakkal és utcanyelven beszéltek.”

Hunterné az elképesztő változásokat a jobb táplálkozásnak, a megfelelő beszédnek és a vallásos áhítatoknak tulajdonítja. „Szeretnénk, ha maguk is meglátnák, hogy az élet nem csak annyiból áll, hogy ülnek a gettójukban, lelki-testi szegénységben. Meg kell nekik mutatnunk, hogy mi az, amit a körülmények ellenére megtehetnek. Szeretnénk megnyitni az elméjüket, hogy ne legyenek megelégedve azzal, ahol tartanak, hanem attól többre vágyjanak. Szeretnénk megnyitni számukra a mennyet.”

Új kezdet

Nema és az anyja először jött a fogadóban, amikor Nema középiskolás volt. „Amint beléptek a kapun, szinte elfelejthetitek a problémákat, mert ez egy új kezdet!” – mondja Nema. „Ez egy istentiszteleti hely, maga a béke, és egy hely, ahol segítséget kaphatsz – oktatás, ruhák, könyvek, bármi, amire szükséged van.”

Nema most utolsó éves az orvosi egyetemen, Kingstonban. Az Irgalmas szamaritánusnak nagy hatása volt a tanulmányaimra”, meséli a lány. „Abba kellett volna hagynom, mert nem tudtam fizetni a tandíjat. Már éppen azt hittem, hogy vége az álmaidnak, amikor az Irgalmas szamaritánus szó szerint visszatett engem az iskolapadba. Ez a hely lett a családom, az otthonom, az üdvösségem – micsoda jó hely! Mielőtt ide jöttem, nagyon félnék voltam, de ahogy eljártam ide, úgy egyre jobban kibontakoztam. Itt elbeszélgethettek mind az emberekkel, mind az Istennel, és megtudhatjátok, hogy mit szeretne tenni Isten értetek az irántatok való szeretetből. Életemre nagy hatással volt ez az Irgalmas szamaritánus fogadó. Azt hiszem, nem fejlődtem volna annyira, és iskolába se járhattam volna, hogy ha nem lett volna ez az Irgalmas szamaritánus.”

Ti is támogathatjátok az Irgalmas szamaritánus szervezet tevékenységét, amennyiben átadjátok a nagylelkű, tizenharmadik szombati adományaitokat. Köszönjük nektek.

Rövid tények

- 2014 –ben Jamaicának 2.8 millió lakosa volt.
- Évente több mint 1 millió turista látogat Jamaicára.
- Jamaicán 8 fajta kígyó él, de egyikük sem mérges kígyó.
- Jamaicának sok tehetséges atlétája volt, mint például Usain Bolt, Johan Blake and Shelly-Ann Fraser-Pryce (Jusejn Bolt, Johán Blejk és Seli-En Frejzer-Prájsz).

13. szombat

A TIZENHARMADIK SZOMBATI MŰSOR

Bevezető ének "O Come, All Ye Faithful" *The SDA Hymnal*, No. 132
(illetve: tetszés szerinti, alkalomhoz illő ének)

Köszöntő szavak A szombatiskola vezetőjétől

Ima

Program „Tartós ajándék”

Adakozás

Záró ének „Édes Jézus vedd a szívem”
(Keresztényi énekek, 248)

Záró ima

A műsor résztvevői: Egy elbeszélő és még négy személy – egy nő és három férfi. *(Megjegyzés: A résztvevőknek jól kell ismerniük a mondanivalójukat, hogy jól bemutathassák és megfelelően hangsúlyozhassák a fontos közlendőt.)*

Kellékek: A Közép-Amerikai Divízió missziós térképe, Belize és Jamaica kiemelésével (a térképet megtaláljátok itt: www.AdventistMission.org. Kattintsatok a „Resources”, „Resources for Leaders”, aztán a „Thirteenth Sabbath Projects” és ott a megfelelő negyedévre.)

Elbeszélő: Ebben a negyedévben a belizei és a jamaicai testvéreink tapasztalatait hallottuk. Megosztották velünk örömeiket és bánatukat, elmesélték nekünk, hogyan tett Jézus különös módon hatást az ő életükre. „A kidobott gyermek” és „A tanítónő” című történetekből

különösen kitűnt, hogyan munkálkodik Isten az emberek által a Közép-Amerikai Divízióban.

Ma megismerkedünk néhány belizei és jamaicai egyház-és gyülekezeti vezetővel, akik bővebb felvilágosítással szolgálnak a tizenharmadik szombati projektumokat illetően – az ifjúsági táborról meg az evangéliumi összejövetelek szolgáló csarnokról Belizében, valamint a speciális egészségügyi, a szülészeti és fogorvosi klinikáról, Jamaicán.

Először Larrybelle és Jefferson Spencerrel (e. laribel és dzseferson szpenszer) ismerkedünk meg; mindketten ifjúsági vezetők Belizében.

Első szereplő (egy nő – Larrybelle megszemélyesítője): Itt, Belizében egy nagyon tevékeny és fiatal egyházunk van – a hívők kétharmada fiatal. Belizében a házaspároknak általában sok gyermekük van. Az sem szokatlan, hogy egy családban 9-12 gyerek is van. Szeretnénk a fiatalokat minél jobban foglalkoztatni, így megtudják, mennyire fontos részei is ők valójában az egyháznak.

Második szereplő (egy férfi – Jefferson megszemélyesítője): A célunk, hogy Biblia- és közösségalapú tevékenységeket adjunk nekik, hogy felnőve maguk is megállapíthassák: az egyházközösség a közösség egyháza. Jó, ha szem előtt tartják, hogy a közösségi élettől függ, milyen lesz az életük.

Első szereplő: Belizében jelenleg öt különböző egyházi „zóna” van, és ezekben a zónákban számos helyi ifjúsági tevékenység zajlik. De egyszer egy évben tartunk egy különleges táborot, ami keddtől vasárnapig tart, amelyen a fiatalok az ország egész területéről részt vehetnek.

Második szereplő: De mindig szembetaláljuk magunkat azzal a szomorú ténnyel, hogy nincs az országban egy hely, ahol összejöhetnének mindazok a fiatalok, akik el szeretnének jönni ebbe a táborba. Bárhol próbálkoztunk, mindenütt helyszűkében voltunk – ne is mondjam, mi lenne, ha egyszerre az összes fiatal megjelene! De ha lenne egy saját táborhelyünk, ahova beférnének mindazok a fiatalok, akik el szeretnének jönni, akkor még csak nem is lenne olyan költséges a számukra. Ha több fiatal jöhetne, az Úr több fiatalra gyakorolhatna hatást.

Első szereplő: És akkor olyanra tervezhetnénk, amilyenre valóban szükségünk van, egy nagy gyűlésteremmel, ahol mindenki leülhetne és hallgathatná az előadót. Lenne helyünk hol elhelyezni a sátorokat a zónák szerint, és lenne épületünk a higiénia, meg a konyha és

az étkező számára. Meg szeretnénk még egy nagy-nagy helyet a sporttevékenységekhez, ahol a fiatalok együtt játszhatnak.

Második szereplő: A tábor programjáról szólva, általában életvezetési képességek fejlesztésére irányuló órákat tartunk, a lelki életüket is belefoglalva, meg más oktató és szaktémákat. Néhány példa a változatos kínálatunkból: van kenuzás, barkácsolás, masszázstechnikai ismeretek, tortadíszítő művészet, mechanika, villamosság és az utóbbi időben órákat tartunk még a rokkantak képességeinek jobb kihasználásáról – Istennek szolgálni a meglévő képességekkel.

Első szereplő: Az egyik előadónk Jeromos Flores volt, egy hívő, aki lebénuult deréktól lefelé, de kerékpárjával bejárta az országot, kezével hajtva a speciális kerékpárját. Biztosan emlékeztek az élettörténetére, amelyet a negyedév folyamán hallottatok, és melynek az volt a címe, hogy „Egy váratlan utazás”. Jeromos egy kiváló fiatalember.

Második szereplő: A fiatalok kudarcai sokszor a pénzügyekre vezethetők vissza itt, Belizében. Amennyiben a támogatás a fiatalokra összpontosul, mint például ez a tábor, akkor az adományok biztosan javítanak a helyzetükön. Olyasmit kapnak, amit a sajátjuknak nevezhetnek.

Elbeszélő: Köszönjük, Larrybelle és Jefferson, hogy elmondtátok nekünk, milyen hatással lesz majd az ifjúsági tábor a belizei fiatalokra. Most pedig meghallgatjuk Dennis Slushert, a belizei egyházmissziók uniójának elnökét. Prédikátor testvér, meséld el nekünk, hogy milyen hatása lesz az ifjúsági tábornak és az evangelizációs központ nagy kongresszustermének, Belizeben.

Harmadik szereplő (egy férfi - Dennis Slusher megszemélyesítője): Itt, Belizében, mi határozottan hiszünk, hogy az evangéliumhirdetés az egyház működésének módja. A fiataloknak adunk elég lehetőséget, hogy rész vegyenek a programokban. Évente egyszer megszervezzük az ifjúsági gyűlést az ország adventista ifjúsága számára, egy olyan helyen, ahol lehetőségük van elmondani, mint csinálnak, és megtanulják, hogyan lehetnek jó bizonyágtevők és hozhatnak más fiatalokat az egyházba.

De tartós megoldásra van szükségünk, egy olyan helyre, ahova elhozhatjuk őket, ahol tovább képezhetjük őket, és segíthetünk nekik a tapasztalatszerzésben. Gyakran gyülekezetről-gyülekezetre járva tanítjuk őket, hogyan dolgozhatnak másokért. Ha lenne egy saját, állandó helyünk, még sokkal többet is tehetnénk az ifjúságunkért. Egyik fő célunk, hogy kiképezzük őket a missziós feladatok elvégzésére.

Elbeszélő: És mi a helyzet a másik missziós projekttel – az evangelizációs központ nagy előadótermével?

Harmadik szereplő: Egy nagy konferenciaterem nagyon hasznos lesz mind a hívők, mind a közösség számára. Két dolgot szeretnénk felajánlani: több kiképzési lehetőséget a felnőtt tagok számára, és helyet a missziós találkozások számára. Mivel minden évben megtartjuk a „Barátkozás napját”, ez egy tökéletes hely volna a hívők számára, hogy felbátorodjanak, hallgatva hogyan dolgoznak a testvérek az ország különböző tájain.

Már kiválasztottuk az előadóterem helyét. De ha nem fogunk hozzá, akkor a városi hatóságok elveszik tőlünk a helyet, ezért már nagyon várjuk e nagy előadóterem felépítését.

Elbeszélő: Köszönjük Slusher prédikátornak a magyarázatot, amelyből megtudtuk, hogyan javítanak majd ezek a speciális projektek a Keresztény Adventista Egyház belizei küldetésén. Most elmegyünk Jamaicára, ahol megismerkedünk Carl Cunningham (e. karl kaningem) prédikátorral. Ő a Keresztény Adventista Egyház Kelet-Jamaicai egyházterületében a Szombatiskolai, a Személyes szolgálati meg az Adventista közösségi szolgálati osztályának az igazgatója. Ő egyben az Irgalmas samaritánus fogadó Igazgatói bizottságának az elnöke. Cunningham prédikátor, köszönjük, hogy eljöttél!

Negyedik szereplő (egy férfi – Cunningham prédikátor megszemélyesítője): Prédikátorként dolgoztam a közösségben, amikor helyet kerestek az Irgalmas samaritánus fogadó számára. Az adventista egyházterület és az unió nem csak a gyülekezetalapítás szükségességét ismerte fel, hanem a szociális tervek szükségességét is, amivel enyhíthetünk a körülöttünk élők problémáin. Mindez Patrick Allen prédikátor vezetése alatt történt, aki akkoriban az adventista egyház Jamaicai Unió Konferenciájánál dolgozott. Ő azóta Jamaica egyházelnöke, de továbbra is nagy érdeklődést tanúsít az Irgalmas samaritánus fogadó működése iránt.

Amikor az egyházterület megkapta az épületet, sok tennivalónk volt. Nekem van egy kis háterem az iparművészetben, tudom, hogyan zajlanak a renoválások, de itt nem csak én voltam jelen; ez egy csapatmunka volt.

Aki valóban fontos szerepet játszott az Irgalmas samaritánus fogadó működésében az Moore testvérnő, aki az adatok nyomkövetésével és a regisztrációs munkával foglalkozik. Az ő fárasztó és munkaiányes

adatgyűjtésével kezdődik minden, s ahogy a csoport ügyfélköre egyre nagyobb, a munka is egyre több. Ő gondoskodik most arról, hogy a név, a lakcím, a telefonszám és egyéb adatok pontosan rögzítve legyenek. Sokaknak nincs is lakcíme, s akkor ő ezeket az embereket a hontalanok csoportjába sorolja. Moore testvérnő minden alkalommal bejegyzi, hogy ki van jelen, így nyomon tudjuk követni, hogy ki milyen gyakran jár hozzánk.

Ez nagyon fontos, mert meg akarjuk érteni, hogy kik azok, akiknek szolgálunk. Természetesen a lényeg mindig az, hogy Krisztusnak szolgáljunk és ne csak az embereket etessük. Remélem, hogy azzal, hogy etetjük és öltöztetjük őket, előbb vagy utóbb megérintjük a szívüket, lelküket, értelmüket.

Mi egy átfogó szolgálatot kínálunk a reménytelenségben élő emberek számára, akik az élet margóján élve már nem tudnak továbblépni. Ezért fontos, hogy megerősítsük a szolgálatunkat erőforrások hozzáadásával. A szülészet/wellness klinika majd abban segít a pácienseknek, hogy értékes emberi lénynek tarthassák magukat. Mivel ebben az országban a fogászati szolgáltatások nagyon drágák és az átlagember nem tud eljárni a fogorvoshoz, ezért mi nagyon örülünk annak, hogy a klienseinknek fogászati szolgáltatásokat is felkínálhatunk.

Elbeszélő: Köszönjük Cunningham prédikátor, hogy ismertette velünk ezeket a tevékenységeiteket. Most rajtunk a sor, hogy támogassuk ezeket a csodálatos belizei és jamaicai terveket. Kérünk benneteket, adjátok át nagylelkű adományaitokat. Köszönjük.

(Adakozás)

Szombatiskolai vezetők segédanyaga

További hasznos adatok, amelyek segíthetnek nektek a Távoli hírek előkészítésénél:

Még több adatot találtok a tanulmányozott országok történelméről és kultúrájáról, ha ellátogattok a városi könyvtárba, vagy szétnéztek az Interneten. Hasznos weboldal lehet például: <http://ambergriscaye.com/pages/town/factsbze.html> and <http://jis.gov.jm/information/jamaican-history/>

Online adatok. Az Adventista Misszió weboldala: www.adventistmission.org további segítséget nyújt a missziós tevékenységek bemutatásához. Itt találtok angol nyelvű énekeket, képeket, recepteket és más anyagot, amivel a szombatiskolának ezt a részét gazdagíthatjátok. Az

www.AdventistMission.org. honlapon a legördülő menüben kattintsatok a „Resources”-re, majd a megfelelő negyedévre, és válasszátok ki az óhajtott tevékenységet.

Az **Adventista Misszió DVD**-je egy ingyenes videó, amely bemutatja Közép-Amerikai Divíziót, és az adventista egyház világmisszióját. Kérjétek el a prédikátortól, illetve a www.AdventistMission.org weboldalon, a DVD-re kattintva magatok is letölthetitek.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat.

Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját.

Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

A következő negyedév tizenharmadik adományából tervezzük:

A következő negyedévben az Észak-Amerikai Divízió mutatkozik be.

Ide vonatkozó terveink:

- Zuhanyozó és hálóterem az alaszakai Polaris táborban.
- Több ezer embert elérni Nyugat-Virginiában az „Aratás ideje” elnevezésű program révén, Appalachia-ban.
- Tornaterem az iskoláink számára Guam szigetén (Mikronéziai Misszió).

GYERMEKEK TERVE: ágyakat venni az alaszakai Polaris tábor számára.